

't Wichtke met de zwavelstök-kes

'n Vertelsel van Hans Christian Andersen

't Was groezelachtig koold, het sni'jn en het begun deuster te wörd'n. 't Was dan ok 'n lest'n oavend van 't joar:

Oaldjoarsoavend. In die köalte en in dat deuster, leup d'r op stroat 'n aarm, kleen wichtke: zonne mus en op blote veut.

Ze har wa petoffel anhad toe ze van hoes votgung, mear dat heulp nig veul: het wan veul te grote petoffel. Hear mooder had ze 't lest anhad, zo groot wan ze en het wichtke was ze kwiet wön'n bie 't oaverstek'n van ne stroat toen d'r twee peerdewaagn's onmeunig har vuurbie gung'n.

'n Eén petoffel was nig wier te vind'n en met 'n anne gung d'r ne jong vanduur. Hij zee dat he um as weeg kon gebroek'n as hee op 'n doer kinder kreeg.

Doar leup dat wichtke dus op hear blote veutkes, die rood en blauw waar'n van de köalte.

In ne oald'n schort den ze vuurhad, had ze heel veul zwavelstök-kes. en één böske heul ze in hear haand.

Nig één har iets van hear kocht, 'n heel'n dag nig. Nums har hear ok mear ne stuuver geuv'n.

Gammel en koold leup ze doar en ze zag d'r zo hènig oet, dat aarme ding!

'n Snee völ in hear lange lechte hoar, dat zo wierig in 'n nek krull'n. Mear an dat soort dinge dach'n ze gils nig.

Oet alle roet'n scheen lecht noar boet'n en 't reuk oaveral zo lekker noar gebroad'n gaans. 't Was toch Oaldjoarsoavend en doar dach ze wal an.

In 'n heuk-ke, tuske twee huus, woarvan het ene 'n luk ne vuurt'n stak, gung ze in mekaar gedökk'n zitt'n. Hear been-kes trök ze onne zich, mear ze kreeg 't nog köaler en noar hoes dof ze nig, want ze har gen zwavelstök-kes verkocht en ok gen stuuver kreg'n.

Hear va zol hear oafhouw'n en in hoes was het derbie ok koald. Ze woon'n vlak onne 't dak en doar bleus de wind dwes duurhen, ok al waar'n de slimste tochtgeate met stro en lapp'n dichtstopt.

Ze har bienoa gen geveul mear in de haand'n, van de köalte. Oo, wat zol 'n zwavelstök-ke lekker woarm wèn! Zol ze d'r één oet het böske durv'n te trekk'n en het teg'n de muur oaf striek'n um hear haand'n te weurm'n? Ze treuk d'r 1 oet. "Ritsss".. wat vlam'n dat, wat braan'n dat!

Het gaf 'n woarm, helle vlämmeke: net 'n kearske, toen ze hear haand'n d'r umhen heul.

Een biezunne lecht gaf 't. Het wichtke dach'n dat ze vuur ne groot'n iezern kachel zal met grote koper'n knöp en ne koper'n trom. Het veur braand'n zo lekker, 't was zo lekker woarm. Mear wat was dat? Het wichtke stak de veutkes al oet um die ok te waörm'n – toen gung de vlam oet en 'n kachel was ok vot. Ze zat met 'n stumpke van 't oafgebraande zwavelstök-ke in hear haand.

Ze stak d'r nog één an. Het braand'n, het gaf lecht en woar 't lecht op de muur völ, ko'j dwes duur de muur kiek'n, zo as met ne sluier. Ze keek zo de wonkamer in, woar de toafel dekt was met 'n spierwit toafelkleed en met 't meuiste servies. De gebroad'n gaans, gevuld met proem'n en eppelkes, stun heerlijk te daamp'n. En wat het allerlekkerst was? De gaans sprung van de schaal en waggel'n met ne voork en 'n mes in ziene rug oaver de grond. Hij kwam recht op 't aarme wichtke oaf; toen gung 't zwavelstök-ke oet en was alleen de dichte, koale muur d'r nog.

Ze stak d'r nog één an. Toen zat ze onne 'n meuis'n kerstboom. Nog greuter en nog meuier versierd dan den boom den ze duur de glaaz'n duur bie ne riek'n koopman had zeen, vurig joar met Kestmis. D'r braand'n wa doezend kearskes an de greune täk en gekluurde plaatjes, zo aj ze in de etalageroet'n zeet, keek'n hear an.

Het wichtke stak hear beer haand'n oet, toen gung het zwavelstök-ke oet en heel veul kearskes gung'n de locht in en wun'n sterr'n, zag ze. Eéntje völ

der en leut ne lang'n streep van veur achter an de locht. "Noe geet d'r wel dood" zee het wichtke.

Want hear oale grootmoo, ('n ennigst'n die leef vuur hear was west, mear den noe dood was), har zegt: "As d'r ne ster valt, geet d'r 'n zieltje noar 'n hemmel."

Ze streek wier 'n zwavelstök-ke oaf teg'n de muur, het gaf lecht en in 't schiensel stun hear oma, heel dudelijk, heel lecht, heel oarig en leef. "Oma!" reup het wichtke. "O, nemt mie met! Ik wet da'j vot bint as het zwavelstök-ke oetgeet. Vot, net als den waormn kachel, de gebraoden gaans en den prachtig'n, groot'n kestboom." Rap streek ze de rest van de zwavelstök-kes oet 't böske aof, want ze wol oma vasthoold'n.

De zwavelstök-kes gaf'n zoveul lecht dat het kloarlecht'n dag leek. Oma had er nog nooit zo mooi en zo groot oetzeen. Ze nam het klene wichtke op 'n aarm en ze vlög'n, lecht en bliere, heel, héél hoog. D'r was gen köalte, gen honger, gen schrik - ze waar'n in 'n hemmel.

Mear in 't heuk-ke bie 't hoes zat in den koold'n wintermorn 't klene wichtke met de rooie kinnebakk'n, met ne klene lach om hear moond – dood. Doodvrör'n op 'n lest'n aovnd van 't oale joar.

Het wörd'n nij-joarsmorns en 't klene wichtke, dat oet de tied was kömm'n, zat doar met hear zwavelstök-kes, woarvan één böske bienoa was opbraand.

"Ze hef zich will'n waörm'n", zeen de leu.

Nums wus wat vuur schiers 't wichtke had zeen, hoe tevrea ze met oma de bliedschop van 't ni'je joar was ingoan.....

